

„Tu nevolju samo naj puste na mene!“
 Ve krat sem a takva pitanja već rešil,
 Pak i njih budem od nevolje odrešil.
 Opravu njihovu samo naj mi daju.
 V nušnj nebojim se iti gori k kralju.
 Odgovoril budem, kaj bude kralji pital,
 A s kim se spomina, bormeš nebude
 znal! —

Oprave si lahko onda su zmenili,
 Reverend ne niso mešniki nosili.
 Redovnik je nosil kantus hlače;
 A k tomu još braču i duge mustače.
 Čisto za pojasm mešnikom viselo,
 V zlo vreme i sabla bedro jim rešilo.
 Ovak anda školnik, kad se je obkrel.
 V kraljevska palača kuražno je išel.
 Redovničke prave bil je on spodobel,
 Samo k vinskem lagvu glas mu bil
 spodoben.

Kralju Matjašu javlja njegov kapuš,
 Da je već nadosel Činkote plebanuš.
 Siromašni kantor v popovski opravi,
 Veselo, kuržno pred kralja s' potavi.
 Gospola viska njeva su glodala.
 Koja okol kralja v palači su stala.
 Pitanja kraljeva svi već napre znaju
 Ali odgovoril na nje, niš neznaju.
 Jednu glavu si tri, drugi premišljaval
 Kak z kaše plebanu bude vun izplaval?
 Anda — kralj zapita: „Gde sunce izhodi?“
 Gospodal Dvorjanil! Plebanuš pogodi!
 Mudri zvezdar braču počme već pukat,
 Dvorski hurmak kapa po jodu hitat.
 Al hurmak, niš mudrac niš neodgovora;
 Nu nije školniku treba kolendara!
 Odgovarja glasno, ponizno nagnjenil:
 „Tebi vu Bud.mu, vu Činkoti meni.“
 Dobro je moj pater! reče veselo kralj;
 Bi li tak ni drugo odgovoriti znal?
 „Koliko vredeu je kralj?“ To nije baš
 lahko;

Zato; se zamisli tu školnik gliboko.
 Zbantovanje more se tu pripetiti,
 Zato ovo dobro treba premisliti.
 Ali školnik dugo nikaj nepremišlja
 Samo po navadi jempat se još skakšija.
 Zatim lepo mudro ovak pregovori:
 Kralju milostivo, ponizno govori:
 „Ak za Kristuša su dali trideset skude,
 Dvadeset i devet kralju čena bude!“
 I to si pogodi, človek si od okal!
 Ali vezja stopram dobiš pravog skoka.
 „Kaj kralj vezda misli!“ Ako to pogodiš,
 Vu Dömötu taki prepšću dobiš!
 Misel pogoditi, sala bormeš neje,
 Ali školnik na to sam; se nasmeje;
 Pak kad bi se kralju lepo bil naklonil,
 Ovak njemu lepo, fletno odgovoril:
 „Milostivni moj kralj! bormeš ti ve
 misliš.

Da činkotakog ovdil plebanuša vidi.
 Ali se vkanjuješ, ar ja nisam mešnik,
 Neg sem od Činkote glasoviti školnik
 Koji duše lepo v Činkoti spričavam,
 Il pak na korašu v cirkvi tam popevam
 Samo j' na men' kantus, plebanuša hlače;
 Plebanuš je doma, btežen tam plače,
 V postelji on leži, ar ga boli noga,
 Nije mogel doiti, sim do dvora tvoga.
 „Nu ako je to tak, da nij mogel doiti,
 Prepšćuju onda njemu nemrem dati.
 Nego ju darujem onom, koj je došel
 Na pitanja moja sva tri se znašel!“
 Jaj! zakrikne školnik, toga ueprimem!
 Prez tog doma križa velikoga imam.
 Ali ako hočeš milostiv mi biti.
 To se drugo dostoj prečnju poslušniti
 Preporučna moja samo je ta molba:
 Vu Činkoti naj bu malo veđa holbal
 A i ovu krčmar vek naj punu vrsit:
 Milostiven moj kralj, ovo mi izvišit!
 No ovak naj bude, kak to školnik želi!
 I zapoved takli dvorjanikom deli:
 „Vu Činkoti holba za pedenj naj zraste
 Školnika s njom svigdar krčmari naj
 časte.

Koliko pak goder bude njih potrošil,
 Njihvu cenu šafar moj bude izplatil.
 Zdvajaju se to bil; v vremenih davnih,
 Pripovedat čul sem to od ljudih starih,
 Dömöša zičine vč su prah i nepel
 Ali Matjaš kralja glas nije još prešel!
 I vino v Činkoti s litrom već meriju,
 Al školnika pamet tam jako hvaliju.

Prevodil iz magjarskoga:

Gj. 6.

Koga je Bog zabilješkil.

(Pripovest.)

I.

Reč, je reč ali natura je zlo
 barativala s malim Varga Janošom.
 Drugač čvrsti i prez svake falinge se
 narodil, samo na levi strani lica je imel
 jednu veliku šrlenu krpku, kak da bi bil
 s šrlenom farbam pofarban.

Od Tófalve šeme govoriuju, da je
 mati šnji n velikoga kajla gledala. Bog
 zna, kaj je istina, kaj ne od toga.

Dosta, da ova velika čriena mate-
 rinska krpa tam je ostala na detetovoj
 lici i to bormeš niti zvrucim lugom ne
 moči bilo dol oprati.

Varga Andras, Jančiov otec, bil je
 dober gazda vu onom vremenu, komu
 sa lepi etiri voli hodili vu nad lesu,
 nego zato makar je on i bogat človek bil
 j e d i n o g a sina je ipak dal hoditi
 vu školu. Onda još ne bilo „moraš“
 vu školu hoditi, ali Varga Andras, je
 ipak mislil: kaj pak čiš se nekaj prime
 na njega vu školi. I vre vu onom
 vremenu iz koliko guder decah je postal
 fiskaljuš, doktor, pak varmegjitski gos-
 pon I prijelio se na Jančeka lepo.
 Navučitelj je ne vtegnul hvaliti ga i tak
 skrivče je povedal Andras gazdi, da
 ako bi moči bilo, bi njega del za prvoga
 pred sina zemelskoga gospona i pred biro-
 voga ar borme, on vnoغو vije zna
 od ovih.

Več je v zadnji razred hodil i tak
 čvrsti dečko bil; ali do vezda je nikakova
 falinga ne bila vu deli. Istina da su ga
 njegvi školski pajdaši za „bilje noga“
 zvali, ali on je to niti gor ne zel, ali
 ipak je nekomu — nekomu nazaj platil
 dobro. Na zadnje su njegvi školski paj-
 daši se prevčili k njegovom bilježenom licu
 i više dobrih prijatelih je imal, kak sto
 god, jer je jako dobre volje i priličien
 bil, ki je navek rad se zabavjal.

Jošče vu seli stanuječeg jednog
 zemelskog gospon Beki Tivadara sin
 Aladar, ga je rad imal i vseput ga je
 poiskal. Nije bilo to čudno, ar je Janči
 vseput pomagat njega i staroga birova
 Balog Matjaša sina, Ferenca, pri pisme-
 noj zadači. Jednu sobotu popoldan,
 su šli vu školu samo popevat, tri dobri
 prijatelji. Aladar gosposki sin, Balog
 Matjaša sin Ferko i Janči su se skup
 dogovorili, da bi išli nakraj same se z
 lubudam igrat. Aladar gosposki sin
 je jako lepo lubudu imal; a vezda je
 dobil na svoju godovno jednoga lepoga
 noža, kojemu je bil štil iz srebra i
 s kojim su si k lubudanju batine
 narezali koliko su nuczali i igrali su se
 tak dugo, dok su se dobro zvrucili: Ka-
 da su hoteli dimo iti, Aladar gosposki
 sin samo za krikne:

Jaj, gde moj nož? Moj dragi, pet
 forintni, srebrni nož! Japica me zbjeju
 za njega, ako ga dimo ne donesem. Samo
 ovdil mora biti, gde amo se igrali, ali
 gde smo batine čistili, veli Janči žurimo
 se ta, za sigurno ga tam najdemo,
 Tri dečki su brez pameti bežali nakraj
 šume, gde su batine čistili. Ali noža
 su nigdi ne našli. Nazadnje si ti rezal
 batine veli Aladar k Jančiju.

Pravo imaj veli učrenjeni Janči
 ali ja sem pred tebe del na zemlju.
 Jos pod tvojim nosom sam del Ferko,
 ne zamisliš se?

Da sem ruku nazaj zel, sam ti
 jošče i vusta vudril.

Ali Ferko se samo ne hotel zamisli-
 ti kak god i gosposki sin Aladar, da bi bil
 on nazaj del.

Tak samo na Jančija sumlaju,
 Donesi mi napre noža, ar budem
 premoran povedati otcu, da si ti vkrakl.

Nato je Jančiju krv tak vu glavu isla
 da se je niti materinska krpa ne pozna-
 la, zdigao na vis batiuu i veli: To naj
 nitko neča reči! Ja sem ne navaden
 lagati, niti krasti nigdar! Aladar se
 pristrijel. No, to ne velim as, d si
 vkrakl, nego da si zgubil; da je pri tebi
 bil zašnjput to ipak nemreš tajiti. Tak
 je tvoja dužnost poiskati. Dobro, ja po-
 iščem! samo idite džno. Ovdil budem
 sedel do ponoči, ali taj čas neidem
 džno, dok nenajdem! Nore bi bil ako
 to napravil, veli Ferko učrenjeni, jeden
 nož je cel svet, večer je i k mlica
 bude, nekakva st ar te pristraj!

(Dugoput dale.)

Kaj je novoga?

— Vmorili su 12-ga o. m. v noi

Antolek Antona i šenu njegvu na Hor-
 vatskom, kad su se iz Toplice džno pe-
 lali. Ubojniki su i kola i konje Antolek
 sobom odneli. Čujemo, da su ubojniki
 iz Ivanec bili, koje su vre vlovili.

— Poštovanim čitateljem naših
 novin, Pokedob nas vnuogput pišaju naši
 poš. čitatelji, da za koj članak ili vest
 (novine), ili za kakvu goder drugu aktivu,
 na peldu: vu kojoj se kakvo dobročinstvo
 ili kakov drugi lepi čin p. občinstvu na
 znanje da i se zahvali, jeli se kaj
 mora platiti? Zato poš. čitateljem dajemo
 na znanje, da se za takova štiva nikaj
 ne plaća. Samo se za onakva štiva pla-
 ćaju erarski i tiskarski stroški, za koja
 nemre uređivoč odgovor na se vzeti,
 tojest vu kojih stivah se posebna (pri-
 vatna) dugovanja opisuju. Sim spadaju i
 oglasi.

— Jedna strašna žena. Potelj
 Šandorova žena iz Csik-Kozmasu (Erdelj)
 je jako trošljivo živala. Prijančevala
 je, pak grunta muža svojega čisto zapila.
 Kada je vre siromaštvo stupilo vu hižu
 njihju, nagovorila si je muža, da naj
 se drugam odselija. Odselili su se ovi
 vu Szombafalva zvano mesto. Ali ovdil
 joj je vre muž na ter bil i hotel ga je
 s giftom zaklati. Kada se je to ne moglo
 dogoditi s revolverom ga je streliła.
 Žena je pred sud došla i ovdil se je
 zeznala, da je svojega jogora Potyó
 Eduarda takaj ona vmorila s ovim na-
 činom: Piti mu je dala toliko, da se je
 napil, onda pak s petroleumom polejala,
 vuškala ga i ovak na drugi svet poslala.
 Ljudi govoriuju, da je i majku muzevu
 takaj ovak zaklala. Božja ruka ju je
 ipak dostigla i vu temnici čeka ova
 strašna žena galge, koje si je tristruko
 zaslužila.

— Vnogiput su čitali naši pošu-
 vani čitatelji vu ovih novinah od onih
 nesrećah, koje je petroleum zrokuval,
 kad se je vuškalo, pak rezhitil lampša.
 Vezda je jeden iznašel takov prah, ko-
 jega ako deneju vu petroleumu, zgubi
 onu jakost, koja je tolike nesreće
 zrokuvala. Prvu probu s ovim prahom
 su vu Budimpeštu napravili ove dneve.

— Nebude dugo, da se budemo
 na mesto željeznice po zraku vozili sim
 pak ta, pohajtat naše poznance i rezgle-
 davat dleko ležeće velike varase i
 orsage, ar tak zvanimi luftbaloni s nova
 probe delaju ljudi. Prošli tijeđen su vu
 Ruskoj pustili jednoga luftbalona vu
 zrak. Ovoga luftbalona več komaniti
 najaju i napravili su s njim proti vetru
 avajkog minuti 7 metrov dugi put.

— Vu Belfastu (Englejska zemlja)
 nemreju ljudi vu miru ostati. Niti jeden
 den ne prejde, da se nebi katoliki i jak
 lutherani tukli. Tak rekne celoga boja
 vodiju ovi med sobom. Zaudari iz puške
 strelaju med njem, da dokončaju ovu
 svadju. Vnogi i vnogi budu oranjeni i
 mrtvi zbog te svadje.

— Putovanje oko zemlje s činom.
 Dva leta je minulo tomu, da nekakov
 Trainer zvani človek vu Americi je
 oputovao iz jednog varaša, da vu jednim
 malim čunu putuju po morju oko
 zemlje. Od toga kurašnoga človeka se
 do vezda nikaj ne čuje. Sraki tak misli,
 da se je negdi na morju vtopil. Vezda
 ga hoće jeden njegov pajdaš nasle-
 dedavati, nekakov Ribber zvani doktor.
 On si je dal napraviti jeden 14 cipelišov
 dugi čun, pak si je vzel još jednoga
 pajdaša sobom, pak hajd na morje.
 Najprville su nakanil vu Europu doji,
 da poleg morje ležeće orsage pogledneju
 i to: Hollaudiu, Belgiju, Francuzku,
 Španjolsko, onda otidu vu Aziju, Austr-
 aliju i t. d. Tri leta dugo bi se ovi vo-
 ziti morali, ali mi mislimo, da teško
 bude kaj s toga

— Sesnajet praščekova na jedenput.
 Iz Podturna nam javiju, da je tam
 Horvath Pavlova prasica 16 praščekov
 skotila.

— Na Porcinkulovo vu Čakovcu
 na sejmju su letenjski cigani iz žepa
 jednoga dobrovoljnoga stanovnika 12
 f-tov vkrali, ali su tolvaje pričeli.
 Kollarić Gjura iz Gardinovce psjk je

od jednoga prilockoga aytara par cipele
 vkrakl. Kollarića su vlovili i pri sudu
 se je s tem branil, da ako on nije,
 mora krasti; veli. to je pri njem takva
 zega. Ali zato su ga vu rešt deli. —
 Štrukovakoga kanusa žena pak je od
 jednoga klubočara škrljaka vkrakl. I njvu
 su vlovili. — Da se nije više tolvajstvo
 pripetilo na Porcinkulovo, tomu je vrok
 to, da su šandari pred sejmjom 16 poz-
 nate tolvaje skup polovili, pak je vu
 (akoveški rešt deli, dok je sejem trajal.

— Doli s škrtjakom. Vu D-Dob-
 ravi, kad se je prošil tijeđen on velik
 ogeñ bil, je G. Brosch iz Varasčina
 vu D-Dobravu dušel pohajtat svoje ro-
 dake, pak kad je videl nevolju siromaš-
 kih pogorelcov, dal je 100 hlebov
 izpeči pak rezdeliti med pogorelcov.
 Velič. G. Gadó Mátyás legradski pleban-
 us je svakomu pogorelcu pol drevnek
 hrzi posal, G. Babica Gábör vidovski no-
 taruš je pak zito pobiral vu svojoj fari
 za siromašne pogorelce i njegov trađ je
 bil naplacen, ar su farmiki s radostom
 davali svoj dar onim siromakom, Doli s
 škrtjakom pred takovim, koji svoje bli-
 zne radi imaju i pomoreju njim vu silu
 i nevolji. Mi drugo vu ime pogorelcov
 nemreimo reći, nego Bog poživi imenatu
 gospodu i darovnike fare Vidovce vnoغو
 letah vu zdravlju i sreći!

— Nesreća. Vu Strigovi su tri
 farmiki farovsku štalu pokrivali, pak
 kad su se zajtrekavali seli pod gori-pos-
 tavljena drevja od podrite stare štale,
 ovo drevje se je zrusilo na te tri far-
 nikne. Jednoga izmed njih, imenom To-
 masica Gjuro birova III ga distriktuša
 su drva zaklala, a pajdaš: njegove teško
 oranila.

Nekaj za kratak čas.

Jeden muž imal je zločestu navadu,
 vsigdar pred spovedjuj jako zbuhati
 svoju ženu, kad ga je jedenput njegov
 sneed zapital, zakaj to dela, odgovori-
 mu: Kadgod idem na spoved, nemrem
 se zamisliti za vse grehe moje, zato
 prejli ženu dobro namlatim, a ona od
 srditosti nabroji mi čuda vse moje hu-
 cvutarije i klevete.

Na ekzameni: Kapitan: Zakaj orsag
 drži tak vnoغو soldatov?
 Soldat: I meni se to čudno vidil!

Učitelj: Jeli ti znaš, koje živine
 zovemo domaće živine?
 Dijak: One, koje su pri hiši, i od
 njih hasee imamo.
 Učitelj: Poveč mi anda jedno has-
 novito živinče.
 Dijak: Pečeni puran.

Sudec: Koga vraga, pak se ve
 hoćeš razpizitati ženom? Im no zadržaju
 kak ete se s prvom ženom razpizitali.
 Muž: Je, kaj si ja morem kaj
 pomoći. Prva žena nije bila s menom
 zadovoljna, a s ovom ženom sem pak
 ja ne zadovoljen.

Zišli su se dva korte i.
 No dragi brate, ja sam bil jako
 strah za nšegš obligata; ar dok je
 bil vu Budapešti, i preidi, i vezda da
 je domaj bil, nije niti vusta odprl.
 Nikaj se neboj, naj on samo pivnicu
 odpra, gda bude novo zbriranje.

Učitelj: Poveč mi Pišta, zakaj je
 greh to, ako človek sam sebe zakolje?
 Dijak: Zato, jer to zdravlju škodi.

CENA ŽITKA.

Pšenica 8. — 8.10 — Hra 5.49 — 6.
 — Kuruza 5.80 — 6. — Ječmen
 5.—6 — — Zob 6.— 6.30 —

LOTTERIJA.

Gradecu 8 au. g. ustava 1886.
90. 48. 73. 63. 57.

Szerkesztő:
MARGITA JOZSEF
 Urednik

*) Iz „Medjimurskog kalendara“ za leto 1887.

